

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину помісну Українську
православну церкву!

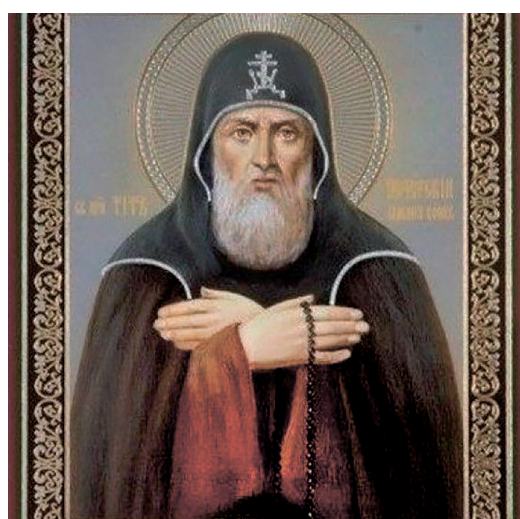
Часопис Волинської єпархії
Православної церкви України

№ 3 (196), березень 2021 р.

У церкві Архистратига Михаїла с. Мирків Горохівського благочиння
з нагоди тридцятиліття її відновлення.

Про подію читайте на с. 5

— З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ —

12 березня – преподобного сповідника Прокопія Декаполіта

Святий жив у VIII ст. й був уродженцем міста Селевкія у краї Декаполіс (сучасна Йорданія), за іншими даними – у Селевкії в Малій Азії (сучасна Туреччина).

З юних літ Прокопій обрав шлях чернечого життя. Будучи монахом у Константинополі, він мужньо виступав проти іконоборства. Ініціатором цієї боротьби проти священних зображень був візантійський

імператор Лев III. Сповідник при кожній нагоді привселюдно доводив, що вшанування ікон не є ідолопоклонством, і цим накликав на себе гнів цезаря та врешті був підданий тортурам. Його побили залізними прутами і кинули до в'язниці. Усі знущання й муки він терпів разом зі святим Васи́лієм Визнавцем, вірним побратимом його чернечого життя.

Трапилося так, що загинув кат, із рук якого страждальці зазнавали морду-

вань. Невдовзі помер і злочестивий цар, тож в'язням дарували свободу. Прокопій прожив подальший час у звичних посницьких трудах, багатьох вірян наставляючи на чесноти і приводячи до спасіння.

Сповідник відійшов до Господа у глибокій старості, багатий на заслуги за сіроче монашество й неабияке жертвоне терпіння во славу Христову.

Віталію КЛИМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку чи на монітор

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – корисний засіб у духовному житті православного християнина. Щоб ця релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241.

Ця ж газета в електронному вигляді, архів її основних публікацій, радіопередач та інших аудіо,- відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslaviavolyni.org.ua

ХРОНІКА

Ушанували пам'ять воїна Миколи Сорочука

22 січня, у День Соборності України, в селі Лище Луцького районного деканату відкрито меморіальну дошку бійцеві, який загинув торік на Донбасі. Про це йдеться на сайті konkurent.ua.

Настоятель місцевої парафії Різдва Йоана Хрестителя священник Олександр Хорошко освятив пам'ятний знак на школі, де навчався Микола. У молитві взяли участь заступники голови Підгайцівської ОТГ Валентин Приходько та Леонід Гроголь, староста села Олена Голубович, однокласники, вчителі, друзі, односельчани.

Микола Сорочук – військовий 10-ї окремої гірсько-штурмової бригади, загинув 22 січня 2020 р. від кулі снайпера в зоні ООС, поблизу Маріуполя.

Капелани окропили свяченою водою установи влади

3 благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла військовим священникам єпархії завітали з йорданською водою до владних структур.

На запрошення голови обласної ради Григорія Недопада душпастир 27 січня окропили робочі кабінети та помолилися за всіх депутатів і працівників цього органу влади. Такий же обряд панотці здійснили в Луцькій міській раді.

У ці свята ми благословляємо йорданською водою своїх парафіян, рідних, близьких та друзів, зазначив головний військовий капелан єпархії протоієрей Михайло Бучак.

Під час відвідин капелани разом із садовцями пом'янули й загиблих українських воїнів.

У Смоляві архієрей привітав настоятеля

28 січня митрополит Михайл очолив Божественну літургію в громаді Архістрати́га Михайла у цьому селі Горохівського деканату з нагоди 20-річчя служіння настоятеля протоієрея Андрія Лотоцького.

Високопреосвященного зустріли вихованці недільної школи. Разом молилися декан протоієрей Андрій Сидор, настоятель, інше духовенство благочиння. У слові архієпископа привітав о. Андрія Лотоцького та нагородив його церковною відзнакою за заслуги перед ПЦУ.

Дерев'яна тризрубна церква в Смоляві належить до пам'яток містобудування та архітектури Волинської області. Зведено 1783 р., а в 1833-му добудовано триярусну дзвіницю до західного фасаду, що дало церкві певного архітектурного стилю. В храмі є старі ікони, писані на дереві, однієї – понад двісті літ, іншим – понад сто.

Помолилися за героїв Крутів

Із нагоди чергової річниці бою біля станції Крути в деканатах єпархії відбулися богослужіння та заходи.

Зокрема, в обласному центрі наш митрополит 29 січня очолив заупокійну літію по загиблих перед пам'ятним хрестом на вул. Героїв Крутів. У молитві взяли участь канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, міський декан протоієрей Михайло Онишук, інше місцеве духовенство.

Бій 29 січня 1918 р. біля залізничної станції Крути під Києвом між чотирма тисячами червоногвардійців та чотирмастами студентами, гімназистами й козаками дозволив затримати ворога на чотири дні. Це дало змогу укласти мир між урядом Української Народної Республіки і державами Четверного союзу. Юні патріоти гідно трималися в нерівному бою, захищаючи українську державність.

Керуючий єпархією – на Священному синоді

Митрополит Луцький і Волинський Михайл взяв участь у засіданні Священного синоду, який проходив 2 лютого у Митрополічному домі при соборі Святої Софії Києва під головуванням Предстоятеля Православної церкви України Митрополита Епіфанія.

— З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ —

5 квітня – мучениці Лідії Іллірійської

Ця угодниця жила в II ст., за імператора Адріана. Її чоловік Філіт був радником при дворі. Мали двох синів – Македона і Феопрепія. Подружжя відкрило сповідувало віру в Христа і здобуло повагу співгромадян. Але Адріан був язичником. Він видав указ, за яким усіх християн судили і страчували за будь-яким доносом.

Дізнавшись про віру свого чиновника, він розлютувався, наказав схопити Філіта, Лідію і їх синів та посадити в тюрму.

Наступного дня Адріан став особисто допитувати їх і переконувати. Лідія підбавляла чоловіків, щоб вони змогли з гідністю винести всі випробування. Ночами в темниці, де утримували сім'ю, приходив ангел Господній, зміцнював християн духовно і допомагав їм. Мученики, передбачаючи близький кінець, невпинно молились. Адріан не зміг переконати подружжя і їхніх дітей відмовитися від православної віри, вони були готові постраждати за Христа. Тоді відправив їх до Іллірії (сьогоднішня Боснія і Герцеговина, узбережжя Адріатичного моря). Там сімейство втрапило в руки воєводи Амфілохія. Той не став просити їх схаменутись, а наказав застосувати найжорстокіші тортури.

Але багато з солдатів увірували, а разом з ними тюремний начальник. Усіх їх теж кинули до в'язниці, призначивши нового доглядача. Вночі мучеників відвідав ангел, зміцнив їх. Амфілохій приготував для християн котел з киплячою олією. Людей кидали туди, але кипіння тут же припинилося, і вони, залишаючись неушкоджені, голосно славили Бога. Во-

єначальник втратив дар мови від такого дива й увірував.

У Луцьку відзначили звільнення від нацистів

3 нагоди чергової річниці визволення міста від гітлерівських загарбників на меморіалі «Вічна слава» біля пам'ятного знака «Поранений солдат» 2 лютого відслужили панахиду по жертвах Другої світової війни.

Її очолював настоятель луцької парафії Мучениць Віри, Надії, Любові та Софії священник Андрій Ротченков. У слові душпастиря наголосив, що полеглих потрібно згадувати не лише в пам'ятні дні, але й при кожній молитві.

У заході взяли участь представники влади й громадянськості. Після відправи присутні вшанували загиблих покладанням квітів.

На річниці інтронізації Предстоятеля

Митрополит Луцький і Волинський Михайл 2–3 лютого взяв участь у богослужіннях із нагоди другої річниці сходження на престіл Митрополита Київського і всієї України Епіфанія.

Зокрема, до річниці інтронізації та дня народження Предстоятеля Православної церкви України в Михайлівському Золотоверхому монастирі відбулися все-нічна, Божественна літургія та подячний молебень, які правили єпископат, інше духовенство зі всієї України, а також єкзарх Вселенського Патріарха в Україні єпископ Команський Михайл.

До речі, вперше під час трансляції у фейсбуці святкової служби з Києва використано сервіс кроспостингу. Відео прямого ефіру, що вели зі сторінки ПЦУ, автоматично відобразалося і на єпархіяльних сторінках.

Луцька рада церков розпочала роботу

4 лютого відбулося перше зібрання новоствореної ради. З благословіння митрополита Михайла участь у ньому

єначальник втратив дар мови від такого дива й увірував.

Про цю подію повідомили імператору. Адріан прибув до Іллірії та зажадав повторити кару. І сталося диво – тепер до святої Лідії та інших мучеників приєднався воєначальник: він зносив побої від солдатів, які нещодавно підпорядковувалися йому. У киплячу олію Амфілохій увійшов із молитвою на устах. Мучеників кидали в той котел, але силою Божою на їхніх тілах не було ніяких пошкоджень. Імператор у безсиллі повернувся до Рима. Свята Лідія, її чоловік і сини молилися з новими братами у Христі та з усмішкою віддали Богу свої душі.

Праведниця була чудовою дружиною, люблячою матір'ю і стійкою християнкою. До неї звертаються за повчанням синів і дочок у правді православ'я, незаміжні дівчата – з проханням допомоги в заміжжі, а дружини – про недопущення розлучення і розладу між подружжям: «Моли Бога за мене, свята угоднице Божа Лідіє, до тебе звертаюся, швидкої помічниці й молитвенниці за душу мою».

Віталій КЛІМЧУК

Офіс організації знаходиться на Київському майдані, 7. Засновано її 1917 р., об'єднує 229 підприємств області.

Хор «Воскресіння» – учасник міжнародного фестивалю

Співці жидичинського чоловічого монастиря Святого Миколая Чудотворця, що в Ківерецькому деканаті, 8 лютого були учасниками онлайн-марафону «Бабусине Різдво».

Як розповіла регент хору Оксана Стречен, вони представили десять колядок. Журі вибирало твори на сторінці у фейсбуці. Колектив удостоєний відзнаки фестивалю. До марафону також долучилися вихованці недільної школи цієї общини.

Захід організовано Луцькою міськрадою в партнерстві з консульством Республіки Польща у Луцьку.

Виставка на спомин воїна Леоніда Курдельчука

З ініціативи військових капеланів у Волинській православної богословській академії 9 лютого провели захід, присвячений померлому бійцеві. Про це повідомив сайт vpba.edu.ua.

Експозицію портретів загиблих із серії «Айдар» луцького атовця Руслана Кашаяка приурочили пам'яті Леоніда Курдельчука (Лео), який відійшов у вічність 13 січня. Це роботи на склі, де зображено захисників України.

Вшанувати героя прийшли побратими, капелани, близькі, знайомі та представники духовного вишу Волині. Захід завершився спільною молитвою за спокій душ загиблих. Її очолили військові капелани протоієрей Віталій Антонюк та ієрей Сергій Мельничук.

На першому засіданні опікунської ради медцентру

У засіданні опікунської ради Волинського обласного фтизіопульмонологічного медичного центру 9 лютого взяв участь капелан цього закладу протоієрей Андрій Мовчанюк.

Генеральний директор ВОФМЦ Іван Нискогуз представив звіт про діяльність за 2020 рік. Головою опікунської ради обрано очільника облради Григорія Недопада.

Волинський фтизіопульмонологічний медцентр – це протитуберкульозний диспансер, який знаходиться в Луцьку, вул. Львівська, 50.

На зборах капеланів прикордонників

Капелан Луцького прикордонного загону священник Михайло Хімчак 11 лютого взяв участь у зборах душпастирів Державної прикордонної служби.

В онлайн-форматі обговорювали вдосконалення капеланської служби, взаємодію військового духовенства з місцевим населенням, співпрацю з благодійними організаціями, зв'язки капеланів між собою.

У Ковелі представили книгу відомого діяча

Духovenство Ковельського деканату побувало на презентації нової книжки «„Рускім міром“ нас „бомблять“ і Москва, і Київ. „Нікакой різниці“» християнського публіциста ковельчанина Дмитра Корнелюка.

В обговоренні, що відбулося 11 лютого в центральній районній бібліотеці, зокрема, взяли участь: старший декан протоієрей Іван Бонис, благочинні округів та інші місцеві душпастирі. Учасників вітав аматорський гурт «Вишиванка». Завершили захід виконанням духовного гімну «Боже великий, єдиний!»

Книга вийшла друком у серпні минулого року і присвячена пекучій проблемі – як Україні вистояти в гібридній війні, яку століттями веде проти нас російська імперія. Один із розділів приурочений отриманню Томоса та створенню в Україні єдиної помісної Православної церкви. За словами автора, книга базується на документах

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2

і свідчення очевидців, без художньої вигадки й політичної заангажованості.

Дмитро Корнелюк – голова обласної громадської ради національного і духовного відродження, член Національної спілки краєзнавців України, педагог, історик, релігієзнавець. Нова книга вже одинадцята в доробку письменника (з-поміж попередніх – «Релігія і нове мислення», «Вогонь дерзання»).

Проповідь архієрея: подумайте над своїми бажаннями

Митрополит Луцький і Волинський Михайл нагадав, що необхідно дякувати Богові не лише за радість, але й за скорботу. Про це архієпископ говорив 14 лютого під час проповіді на завершення Божественної літургії у кафедральному соборі Святої Трійці.

Ми часто не задумуємося над тим, чого хочемо. Женемося за модою, не розуміючи – потрібно це чи ні. Досягаємо чогось – і воно стає для нас неважливим. І забуваємо дякувати Господу, що допоміг досягнути мети. Але коли щось не вдається, біжимо до Всевишнього по допомогу.

Навчіться дякувати Богу і за радість, і за скорботу, радить архієпископ. Бо без скорботи ми не зрозуміли б, що таке радість, і не цінували б. Ти сьогодні прокинувся здоровий, а хтось – хворий. Ти – ситий, а хтось – голодний. Тому завжди потрібно знаходити щось добре та дякувати за це, переконує владика.

Архімандрит Константин: «Я вам скажу, що можна молитися і лежачи»

В інтерв'ю «Релігійній правді» (сайт religionpravda.com.ua) декан монастирів єпархії і намісник обителі Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату архімандрит Константин (Марченко) зачепив теми, що найбільше цікавлять мирян.

Зокрема, на запитання, якими повинні бути панотці, зазначив так: «Не буває священника без людей – це не церква. Священник завжди з людьми» і завжди в молитві. Має вислуховувати, іноді слізливо витирати, і казати: «Все буде добре».

Що стосується молитви, «не треба накладати на себе непосильного молитовного правила. Хай воно буде меншеньке, але постійне», – зауважив о. Константин. Також важливою для нас є і милостиня, адже «це екзамен для кожного з нас, чи є в моєму серці любов, співчуття до ближнього», чи залишимося байдужими: мовляв, заплатив – і мені зараховано.

У деяких помісних Православних церквах побутує традиція, що віряни моляться сидючи. Як пишуть святі отці, немає значення, як молитися. Хтось може стояти, комусь потрібно сісти чи навіть прилягти.

Далі архімандрит розповідав про жидичинський монастир, його структуру, насельників, про своє становлення як ченця, про заходи, молодіжну платформу «Мирт», волонтерський рух Св. Симона Кириїнського, про те, що планується зробити. Із цим та іншим цікавим можна ознайомитися на сайті pravoslavivolynti.org.ua, у розділі «Статті».

В обласному центрі вшанували Небесну сотню

Митрополит Луцький і Волинський Михайл 19 лютого взяв участь у скорботних заходах з нагоди чергової річниці вшанування розстріляних на Майдані героїв.

З архієреєм молилися: головний військовий капелан протоієрей Михайло Бучак, духовенство кафедрального собору Святої Трійці, представники влади, військовослужбовці, інші лучани.

Біля стели Героїв Небесної сотні «Вони загинули за єдність України» на Театральному майдані архієпископ зазначив, що ті лютеві дні були тяжким випробуванням: багато загиблих та знислених безвісти. Ми досі не знаємо всіх

ПОСТАТІ

НЕВІДОМЕ ІНТЕРВ'Ю МИТРОПОЛИТА ЯКОВА (ПАНЧУКА)

Опубліковано ексклюзивне інтерв'ю майже двадцятилітньої давності керуючого тоді Волинською єпархією владика Якова луцькому журналістові Андрієві Гнатюку.

Відео записано, мабуть, 2003 року. Оскільки тоді його авторів не вдалося використати цей матеріал для сюжету чи фільму, він зберігався в його особистому архіві аж до нинішнього розміщення в ютубі. На прохання А. Гнатюка митрополит говорив про останні часи, посилаючись на Біблію – Одкровення (Апокаліпсис) євангеліста Йоана Богослова.

Є багато охочих залякувати людей кінцем світу. Архієпископ пояснив, що вірянам не варто боятися. Дуже велика різниця в пришесті антихриста й Ісуса Христа. Господь прийде зі славою на хмарах судити живих і мертвих. Антихрист же з'явиться із людей. Він прийде тоді, коли буде велике відступництво від Бога, віри, пануватиме беззаконня. Дух зла видаватиме себе за Бога та вимагатиме відректися Господа. Однак по-справжньому віруюча людина не переплутає земне із небесним.

Щодо печаті антихриста, то це, як клеймо на худобі, означає – вічний раб. Тільки анти-

христ її вимагатиме, але не Господь. Тож коли нам скажуть відректися від Христа, треба бути твердим у вірі й відповісти: «Ні, маємо постраждати за нашу віру». Християни повинні про це строго знати, щоб не прийняти печаті антихриста.

З 1974 р. архімандрит, а пізніше єпископ Яків (Панчук) був намісником Успенської Почаївської лаври. В 1992 р. єдиний з єпископату УПЦ підтримав митрополита Філарета (Денисенка) у прагненні мати незалежну Українську церкву. Керував Волинською єпархією УПЦ Київського патріархату з квітня 1995 р. Помер 16 березня 2004-го.

Луцький журналіст Андрій Гнатюк – власний кореспондент кількох телеканалів. Працював в інформаційно-видавничому центрі нашої єпархії (2004–2012 рр. – головний редактор «Волинських єпархіяльних відомостей», 2013–2016 рр. – пресекретар, 2016–2018 рр. – головний редактор єпархіяльної телестудії «Собор»).

Переглянути інтерв'ю можна за цим посиланням: <https://youtu.be/mjZn084OVpY>.

Оксана КАРНКОВСЬКА

ХУДОЖНЄ СЛОВО

ДІМ У РАЮ

Один християнин потрапив до раю. Ангел веде його до його нової оселі. Християнин бачить чудовий замок і каже:

– Мабуть, це мій дім!
– Ні, – відповідає ангел, – твій дім далі.

Раптом християнин побачив пречудовий палац і гукає:

– Оцей!
– І не цей. Ще трохи потерпи.

Ангел веде його поряд зі ще кількома чудовими будинками і спиняється перед втулю хатиною.

– Ну от і прийшли, – каже він.
– Що це?

– Твій дім на всю вічність.
– Цей? Як же? – похнюпився християнин.

винних у розстрілах. І сьогодні маємо не просто згадати героїв, але й те, за що вони виходили на Майдан, за які цінності віддали своє життя, – для нас це дуже важливо. На завершення владика побажав, щоб ідеали, за які боролися хлопці, продовжувались у наших вчинках, справах, у наших серцях.

Опісля на могилі Василя Мойсея, що на Меморіалі «Вічна слава», керуючий єпархією подякував матері загиблого та його братові о. Романові за хорошого сина, брата і просто добру людину.

18–20 лютого 2014 року в центрі Києва загинули близько ста осіб, кілька десятків пропали безвісти, більше тисячі дістали поранення, сотні було заарештовано та піддано тортурам.

На Всеукраїнській зустрічі православної молоді

21 лютого відбулась онлайн-зустріч, організована управлінням у справах молоді ПЦУ, на тему «Усвідомлена віра в секулярному суспільстві». З благословіння митрополита Михайла нашу єпархію представляв

– Чому інші живуть у замках і палацах, а я?..

– Річ у тім, – ледь зітхнув ангел, – що будинки на небі зводять зі скарбів, зібраних униз...

«Збирайте ж собі скарби на небі, де ні черв, ні тля не точать і де злодії не підкопують і не крадуть, бо де скарб ваш, там буде й серце ваше» (Мф. 6:20:21).

інспектор з питань місії діяльності протоієрей Юрій Близнюк.

У форумі взяли участь: заступник голови управління зовнішніх церковних зв'язків ПЦУ архієпископ Євстратій, голова управління у справах молоді архієпископ Федір, кандидат філософських наук, старший науковий співробітник Відділення релігієзнавства Інституту філософії ім. Г. Сковороди НАНУ Ігор Козловський, декан богословського факультету Університету гуманітарних наук ім. Сулхан-Саба Орбеліані (Тбілісі, Грузія) Гоча Барнаві.

Владика Євстратій розповів про заплановані заходи. З вітальним словом звернувся до присутніх Митрополит Київський та всієї України Епіфаній.

Спілкуючись з о. Юрієм, Ігор Козловський (колишній в'язень Кремля) дав практичні поради щодо роботи в секулярному суспільстві.

Ковельський декан – чверть століття на парафії

21 лютого з нагоди 25-річчя служіння на парафії в с. Дубове старшого декана протоіє-

рея Івана Бониса в храмі Великомученика Юрія Переможця відбулась урочиста літургія.

Її очолив ювіляр. Миряни привітали свого духовного наставника та вручили йому ікону Божої Матері.

Напередодні митрополит Луцький і Волинський Михайл, вітаючи благочинного із цієї датою, вручив йому орден «За церковні заслуги».

Також у цей день своє 70-річчя святкував активний парафіянин та хорист Анатолій Мацюка. Після Богослужіння о. Іван привітав іменника та від імені правлячого архієрея вручив благословенну грамоту.

Відбулися звітні збори духовенства єпархії

Священнослужителі всіх деканатів розповідали про діяльність своїх парафій у 2020 р., слухали настанови керуючого єпархією та обмінювалися досвідом душпастирського служіння.

Під час зібрань, що проходили 11–22 лютого у Волинській православної богословській академії, митрополит Михайл прийняв звіти кліриків і їхні плани на 2021-й.

Владика наголосив духовенству на певних питаннях сьогодення, зокрема, благословив значну увагу приділити розвитку парафіяльних недільних шкіл, налагодити співпрацю зі світськими навчальними закладами.

Панотці прослухали лекцію про причастя в період пандемії, яку читав викладач ВПБА протоієрей Віктор Пушко.

Щоби споминати воїна Ігоря Климюка

До Дня героїв Небесної сотні на Луцькому ліцеї № 28 (вул. Дубнівська, 32) відкрито меморіальну дошку бійцеві, який загинув на Донбасі. Про це йдеться на сторінці військових капеланів єпархії у фейсбуці.

З благословіння високопреосвященного Михайла протоієрей Іван Гурєєв 23 лютого освятив пам'ятний знак там, де навчався Ігор. У молитві взяли участь капелан протоієрей Віталій Антонюк, мама загиблого Алла Юхимівна, представники влади, вчителі, ліцеїсти, друзі. Закінчився захід урочистим маршем на честь загиблих та піснею «Герої не вмирають!»

Ігор Климюк – уродженець с. Оконськ Маневецького району, гранатометник (позивний Клим), служив у 24-й окремій механізованій бригаді. Загинув 10 січня 2017 р. в зоні АТО поблизу Луганська від кульового поранення. Йому було 22. Похований на кладовищі в с. Гірка Полонка Луцького району.

Капелан із гвардійцями отримав ікону «Покрова воїнська»

Цей образ Пресвятої Богородиці передано командуванню й особовому складу утвореної «Схід» Національної гвардії України, де на ротачії перебуває військовий священник нашої єпархії протоієрей Сергій Лівончук.

Представники синодального управління військового духовенства єпископ Одеський і Балтський Павло та протоієрей Дмитро Денис 23 лютого побували у гвардійців Донеччини і вручили їм цю ікону. Вони з о. Сергієм відслужили молебень за перемогу української армії.

Образ створив 2014 року художник та іконописець Юрій Нікітін. На ньому зображено захисників нашої Вітчизни різних часів – від давньоруських до сьогоденних. У грудні 2019-го Управлінням разом із благодійним фондом «Корона князів Острозьких» започатковано місію «Воїни під покровом Богородиці». Відтоді більшість військових частин і підрозділів уже мають такі ікони. Виготовлено понад 20 тисяч примірників різного формату, які освятив Митрополит Київський і всієї України Епіфаній.

ЄДИНА ЦЕРКВА

ВЛАДИКА МИХАІЛ ВІДВІДАВ ПАРАФІЮ НІЧОГІВКИ

Митрополит Луцький і Волинський 31 січня очолив Божественну літургію в громаді Святого Миколая цього села Маневицького деканату з нагоди другої річниці її переходу в ПЦУ.

Разом із керуючим епархією молилися декан протоієрей Андрій Закидальський, настоятель храму ієрей Петро Луцинський, інше духовенство благочиння та вірні.

У проповіді високопреосвященний, розповідаючи про воскресний день, наголосив: «Шість днів праці, а сьомий віддай Господу Богові твоєму». Для нас, сьогоднішніх християн, важливе розуміння Світлого Христового Воскресіння. Тому що часто ми віримо в буття Боже – тобто визнаємо, що Бог є. Запитай зараз когось – більша частина скаже: «Бог є», інша частина скаже – «Так, є Бог», інші – «Є якась Сила», інші – «Є Вищий Розум»...». Ми ж повинні в нашій вірі наголосувати саме на воскресінні Спасителя.

На завершення візиту архіпастир нагородив церковними відзнаками активних парафіян.

20 січня 2019 року громада вийшла із підпорядкування Московського патріархату й увійшла в лоно Православної церкви України.

Ілля САЙ

ПРИТЧА

ДОРОГА ДО ХРАМУ

Колись давно один мудрий пілігрим, що мандрував світом, ішов повз чисте поле до храму. У полі він побачив трьох робітників. Пілігрим давно вже не стрічав нікого і йому заманулося погостити з тими людьми. Він підійшов до робітників і, бажаючи запропонувати свою допомогу, звернувся до того, який найбільше втомився й виглядав незадоволеним, ба, навіть злим.

- Що ви тут робите? – спитав пілігрим.

Робітник, брудний і втомлений, з неприхованою злістю у голосі відповів:

- Хіба не бачиш? Каміння волочу.

Ця відповідь здивувала і засмутила пілігрима і тоді він звернувся до другого працівника. з тим самим питанням. Другий працівник на мить відволікся від роботи і байдуже сказав:

- Хіба не бачиш? Гроші заробляю!

Пілігрима чомусь не вдовольнила і друга відповідь, а він, як ми знаємо, був чоловіком мудрим. Тоді він підійшов до третього робітника і спитав те саме. Третій робітник спинився, відклав убик свій нехитрий інструмент і, піднявши очі до неба, тихо промовив:

- Буду дорогу до храму.

ЄДИНА ЦЕРКВА

АРХІЄРЕЙ УПЕРШЕ ПОБУВАВ У МИРКОВІ

12 лютого митрополит Михаїл очолив Службу в храмі Архистратига Михаїла цього села на Горохівщині, де парафія возз'єдналася з Православною церквою України, із нагоди тридцятиліття віднови Божого дому.

Разом із високопреосвященним молилися: декан протоієрей Андрій Сидор, настоятель протоієрей Ярослав Музичук, інші панотці благочиння, численні миряни.

Привітавши зі святом, владика зазначив, що єднання навколо євхаристії – це найбільша радість. Споживаючи смачну їжу, не завжди думаємо про Бога. Причащаючись, не завжди усвідомлюємо, що це – момент освячення, нашого єднання з Христом. Адже тієї миті самі стаємо святими й здоровими, і такий стан залежить від нашої волі.

Зустрівши людину, маємо усвідомити, що перед нами – образ Божий, і ставитися до неї відповідно. Те, що робимо ближнім своїм, те ж робимо Ісусові Христу. Християнин повинен наближатися до Бога, щоб бути щасливим, наголосив керуючий єпархією.

Церковними відзнаками, зокрема, орденом «За заслуги» архіпастир нагородив о. Ярослава, медалями – жертводав-

ців Миколу Вікторовича та Борислава Слюсарчука (старосту), благословенними грамотами – добродійника Олександра Спяченка, псаломницю Світлану Юхимчук, інших активних парафіян, які потрудилися на благо церкви.

Опісля митрополит освятив три нових куполи (центральної і два менші), які придбали завдяки жертводавцям. Було зачитано молитву на оновлення храму з окропленням його освяченою водою.

Дерев'яну церкву в Миркові побудовано в першій половині XVIII ст. Тризрубна, має дві прибудови: присінок і ризницю. З півночі від Божого дому знаходиться дерев'яна двоярусна дзвіниця. Тоді до парафії належали села Лемешів і Верхостав (тепер частини Миркова). У 1961 році комуністи святиню закрили, але завдяки одному добродійцеві її вдалося зберегти (приміщення використовувалося як музей). Після ремонту її заново освятили і в 1991 році на торжество Собору трьох святих відновили богослужіння. Церква є пам'яткою архітектури і містобудування Волинської області.

БУЖАНИ: ПЕРШИЙ ВІЗИТ АРХІПАСТИРЯ

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл 21 лютого відвідав Свято-Михайлівську громаду в цьому селі Горохівського деканату й очолив літургію.

Керуючого єпархією з короваєм зустрів староста Бужанського округу сіл Скригове та Пільгани Іван Гиль.

З високопреосвященним молилися: декан протоієрей Андрій Сидор, настоятель протоієрей Павло Сукманський, інші священники благочиння.

У слові архієрей нагадав, що неділю про митаря і фарисея розпочинається підготовка до Великого посту. Ми йдемо до храму по-різному: хтось подивиться, а інші – за станом душі, бо настав воскресний день. Отримавши благодатні дари, людина розквітає, а коли не отримує їх – в'яне і помирає, насамперед духовно. Ця смерть є непомітною. Владика навів приклади, коли в поважному віці почувуються молодими, а зовсім юні – вважають

себе старими. Це той стан, який ми самі створюємо.

Тож якими приходимо до храму: як митарі чи як фарисеї? Господь не жертви хоче, а милості, сказано в Біблії. На завершення архіпастир побажав до Божого дому приходити частіше, але не рідше, як кожен сьомий день, бо шість днів працюєш для своїх матеріальних благ, а сьомий – особливо присвячуєш благам душі.

Владика нагородив медаллю «За жертвність» псаломницю матінку Валентину Мартинюк, інших активних парафіян – благословенними грамотами. Опісля духовенство відвідало могилу колишнього настоятеля протоієрея Анатолія Мартинюка, який 20 літ служив у цьому храмі.

Два роки тому громада возз'єдналась із Православною церквою України.

Церкву збудовано 1902 р., це пам'ятка архітектури місцевого значення.

Оксана КАРНКОВСЬКА

АМВОН

Сьогоднішній воскресний день, який зібрав нас у храм, через євангельське читання дає нам чергову порцію думок. Ми знаходимо в Євангелії від Луки: «Хто має вуха, нехай чує, хто має очі, нехай бачить»...

Сьогодні в обхід все більше входить вислів: «Я вас почув». Як так – ти мене почув? Ти мене міг не почути? Чого ж зі мною розмовляв? Напевно, це особливе «Я тебе почув», тобто – «Я виконаю твоє прохання»?.. Скажи зразу: «Я його не виконаю». [...] «Я вас почув». Себе ти почув? Ти себе чуєш, ти себе знаєш? Ти виявив якісь емоції, якісь почуття?..

[Через надмірне захоплення технічними засобами зв'язку ми роз'єднуємося,] ми перестали лазити до наших любимих через вікно. Яке вікно?! Сьогодні з хати не виходить: есемеску надіслав. А женишся як? Через телефон? А дітей як будем народжувати? Телефон? А цілувати як будеш? Смайликом? Це відсутність соціалізації, спілкування (а по-церковному скажем – «богоподібнення»), коли ти не спілкуєшся «лицем до лица».

Хіба Творець не міг єврейському народу передати Закон в письменах? Мойсей на гору пішов: сорок днів сидів, щоби спілкуватися з Богом «лицем до лица». І взяв скрижаль, приніс вниз. Це що, він такий нерозумний? Десять заповідей сорок днів учив? Ну, напевно, щось інше було? Він спілкувався з Богом «лицем до лица»? Він отримував оцю благодать, яку передавав іншим. Він утверджувався у вірі, йому Господь говорив набагато більше. А Десять заповідей – це синтез оцієї розмови, достатній для людей.

Коли ти кажеш «люблю», то це означає не лише слова, це й енергія, це й дія. Кажеш «люблю», то хочеш обняти ближнього. Коли любиш Бога – хочеш поцілувати Його ікону, з теплом, з любов'ю, з почуттями.. А ми тікаємо від Нього. Втік від Нього і тут же звинувачуєш: чому в мене все так погано? ну чому в нас все так неправильно? Кажем: «В мене проблеми з батьками» – і тут же тікаємо від батьків, або не провідуємо їх, або не спілкуємося з ними і кажем: «Щось немає порозуміння». Мойсей сорок днів розмовляв «лицем до лица». Не спілкуючись – не буде порозуміння.

Як зараз дітей кормлять? Це я, що називається, – в шоці! Кашу поставила і телефон. І от воно кашу з телефоном – їсть. Бо в інший спосіб воно – не їсть. Правда?.. Чому ви з ними не розмовляєте? Ви паралельно сидите, слідкуєте у такий же самий телефон... Ми

СПІЛКУЙМОСЯ
ВІЧ-НА-ВІЧ!

Із проповіді митрополита Луцького і Волинського Михаїла*

дичавієм. Ми не стаєм християнами по своїй суті, по наповненню, по змісту... Лише по формі. А треба, щоби в процесі бесіди, були ви – не телефон! – з дітьми, з внуками. Ви ж хочете бути щасливими, хочете, щоб до вас приїхали, хочете, щоб з вами розмовляли. А ви розмовляєте з кимось, ви цього вчите їх? Чому в тебе нема контакту з дітьми? А ти з ними розмовляв?

Пам'ятаєте українське прислів'я: дитину треба виховувати, коли вона вздовж лавки чи впоперек? Впоперек. Коли воно вміщається впоперек, от з того часу треба його виховувати. А коли воно по планшеті пальцем водить – вже пізно. В нього вже бабця – планшет. Бабці не треба, потрібна бабина пенсія. Бабця нащо? Щоб купила новий телефон. Оце що домагається диявол, запускаючи різні програми через своїх служників, як і коронавірус.

Це не просто хвороба – хвороб багато є.

І смертей від інших хвороб набагато більше. Але що в основі оцієї шумихи навколо коронавірусу? Позбавити людей свободи і перенаправити фінансові потоки. Ось що таке хвороба коронавірус на сьогоднішній день. Вас – під домашній арешт, щоби не спілкувалися, не бунтували проти того, що недобре робить влада, не виступали, не надокучали нікому: в хаті, домашній арешт. Але під благовидним приводом: не можна – вірус, не можна! [...]

Все це перетворює людину на робота, на нещасного. А ми з вами повинні розуміти: ми створені по образу і подоби Божій. Що таке богоподібність? Постійне спілкування з Богом. А що таке постійне спілкування з Богом? Перебування в храмі, спілкування один з одним. Бо кожен із нас – образ Божий... А якщо немає цього спілкування, то немає богоспілкування. Немає оцього уподібнення, немає відчуття єдиного цілого.

Чи чуємо ми голос церкви? Не випадково у Євангелії слова Ісуса Христа: «Прийдіть до Мене всі стурджені й обтяжені, Я заспокою вас». Є такі слова? А чого ми їх не слухаємо? Тьотя з телевізора сказала: «Коронавірус: не йди до церкви». І всі сидять по домах. Так хто для нас авторитет: тьотя з телевізора чи Ісус Христос? Нема гоніння на церкву, щоб не ходити. Це не ХХ століття – коли виженуть з роботи, посадять в тюрму і багато-багато-багато інших знущань. Чому храми неповні? Чому ми без дітей, чому ми без онуків отут у храмі? Ми хочем кращої долі, а чому – немає? Це питання задаю для того, щоб ви ще церкву слухали, а не тільки телевізор. Церкву ще слухали, совість свою ще слухали, розум свій слухали, самі себе чули.

Тому я вас сьогодні закликаю не спілкуватися просто через технічні засоби. Технічні засоби – це крайність, яка не дає фізичній можливості з кимось контактувати. Користуйтеся технічними засобами, але найголовніше: лицем до лица – з Богом, лицем до лица – з ближніми, з рідними. Спілкуйтеся, говоріть, щоб не прийшлося на похоронах плакати: «Міг провідати, а не провідав, міг говорити, а вже нема з ким». А життя швидкоплинне. Плачете за батьками? Плачете. Це природно. А більше за все плачете за свою ліню, яка не дає можливість з вашими батьками вам спілкуватися. А хочеш бути щасливим, хочеш бути з достатком і хочеш добре жити на землі. Що треба робити? «Шануй батька твого і матір твою і добре тобі буде, і довго житимеш на землі» [4-та Заповідь Божа]. Тому шануйте батьків живих, які вас фізично привели на цю землю. Шануйте і Бога, Який сподобив вас прийти в цей світ. Шануйте Його, не будете шанувати – тоді нема чого плакати за своє нещасне життя. [...]

Шануйте ближніх своїх і рідних своїх. Лицем до лица з ними спілкуйтеся. І не слухайте глупості, які вам говорять з телебачення. Згадайте фільм «Собаке серце»: «Не надо советские газеты читать на ночь». – «Так других нет». – «Так от никаких и не читайте». «Так нема що дивитися!» – «Так і дурниць не дивіться». Дивіться щось хороше, не маєте що дивитися – розмовляйте один з одним, бо кожен із нас – книга, кожен із нас – фільм. Доля кожного із нас – цілий багатосерійний фільм. От і вивчайте... Бог вам на поміч у цьому!

* Виголошено 7 лютого 2021 р., в неділю 35-ту після П'ятдесятниці, в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці.

ДИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

МОЯ ДОРОГА ДО ПОМІСНОЇ ЦЕРКВИ

Я досі пам'ятаю той день, коли вперше свідомо прийшов до храму. Яким незанималим було для мене все: і неповторний спів, і величне Богослужіння. Відтоді, можу стверджувати, розпочався процес мого власного становлення в церкві. Та в той час я ще не зрозумів найголовнішого.

...Мій рідний храм у невеликому волинському селі довгі роки перебував під юрисдикцією Московського патріархату. З часом у мою свідомість закарбувалися слова священника, що наша конфесія – єдина законно визнана у світовому православ'ї, а решта – неблагодатні. Та перед очима було інше: щирі, гарячі, а інколи й дискусійно-гострі прагнення моїх земляків молитися Богові у своїй Помісній церкві. Уже згодом я зрозумів: це було становлення Помісної церкви у їхній свідомості.

Коли з волі Господа у січні минулого року Православна церква України з рук Патріарха Варфоломія отримала Томос про автокефалію, мені здавалося, що ми нарешті знайшли те, чого так довго прагнули. Та марними були мої слова і щирі сльози односельців для нашого священника. І досі перед очима як в тумані: зляканий і немов ворожий погляд, страх, з яким «наш рідний батюшка» тримав двері у вівтар, не пускаючи туди довголітніх церковнослужителів. А потім – бажання на проповіді взяти ножа з погрозами радше зарізати себе, але не перейти до Помісної церкви.

Дещо з цього бачив лише я, і воно, безперечно, назавжди закарбувалося в юній свідомості. Про що тоді думав, уже не згадаю, але можу впевнено сказати, що це був процес мого власного становлення в церкві. Саме тоді я відчув цінність громади, по-новому переосмислив її роль та значення, зрозумів, чому без людей неможлива Божественна літургія...

Відтоді минуло більше року. Наша парафія приєдналася до Православної церкви України, я й далі щонеділі та на свята спішу до рідного храму. Розумію, що майбутнє ПЦУ за молоддю і стараюся підтримувати нашу громаду, несучи послух пономаря, допомагаючи в роботі преслужби парафії. І впевнений, що на цьому не потрібно зупинятися.

...Людей, які багато послужили Богові в храмі, часто називають «людьми церкви». Не знаю, чи буду я колись достойний носити це високе звання. Бо ж, як відомо, нагородити не лише прикрашають, а й зобов'язують... Але, бачачи знову щирі оченята малюків у своєму храмі, я впевнений: у Православної церкви України буде достойне майбутнє.

Михайло НОВОСАД,
старший пономар Хрестовоздвиженського храму
с. Оців Горохівського благочиння

Якою може здаватися церква дитині? Що криється в цікавих і допитливих оченятах, яких так ваблять неймовірні сюжети на стінах, дивовижні й дещо таємничі розписи святині, сповна пронизані тонкими пахощами кедрового ладану? Що відчуває маля, коли вперше підходить до причастя і стає співучасником Христової жертви?

Відповідей на ці запитання людство не відшукало й досі. Проте кожен може стверджувати, що певні речі людина починає розуміти у вже зрілому віці. У суспільстві це іменується «соціалізація», у церкві – «воцерковлення». Та за суттю ці поняття, напевно, тотожні, адже стосуються одного процесу – становлення Людини.

Розвиток церкви як інституції неможливий без якісного становлення особистості: постійного пошуку досконалого, прагнення до звершень, відточування навичок. Це вічний порив Людини до Істини.

ЕПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

1 квітня
День заснування храму: 30 років тому, 1991-го, – церква Святителя Миколая Чудотворця в с. Городище-1 Луцького райдек.

6 квітня
День висвяти: 25 років тому, 1996-го, – протоієрей Анатолій Александрук, декан Свято-Димитрівського округу Ковельського деканату, настоятель собору Великомученика Дмитрія Солунського в Ковелі.

День народження: 35 років тому, 1986-го, – священник Анатолій Устимчук, настоятель парафії Вознесіння Господнього в с. Козлиничі Маневичького дек.

7 квітня
День освяти храму: 20 років тому, 2001-го, – церква Апостолів Петра й Павла в Голобах Ковельського дек.

День народження: 40 років тому, 1981-го, – протоієрей Роман Нестер,

настоятель парафії Успіння Пресвятої Богородиці в с. Новостав Луцького райдек.

12 квітня
День події: 15 років тому, 2006-го, – створено видавничий відділ епархії «Ключі».

15 квітня
День народження: 40 років тому, 1981-го, – протоієрей Стефан Трефлер, настоятель парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Пустомити, Воздвиження хреста Господнього в с. Ватин Горохівського дек.

16 квітня
День народження: 40 років тому, 1981-го, – протоієрей Олександр Литвяк, настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Мстишин, Святої Трійці в с. Луциці Луцького райдек.

24 квітня
День освяти храму: 15 років тому,

2006-го, – каплиця Великомучениці Світлани в Ковелі.

27 квітня
День народження: 40 років тому, 1981-го, – ігумен Яків (Мільян), намісник монастиря Успіння Пресвятої Богородиці, настоятель парафії Святого Духа в с. Сокол та Успіння Пресвятої Богородиці в с. Духче Рожищанського дек.

Щирозадушечно вітаємо вас із ювілеями, боголюб'язні отці, браття і сестри! Хай Господь благословляє усіх вас на многії і благії літа!

Інформаційно-видавничий центр епархії просить повідомляти про помилки чи недопрацювання в цій рубриці газети, а також в календарному розділі сайту pravoslaviavolyni.org.ua. Бажано звертатися за кілька місяців до ювілею і переконатися, що все гаразд.

ПАЛОМНИЦТВА

13 березня – до початків святих святинь: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни – жіночий монастир Богоявлення Господнього у Кременці – храм Пророка Іллі в Дубенському замку. Виїзд о 6.30. Повернення – о 20.00. Пожертва 270 грн.

21 березня – до святих Володимира-Волинського: собор і монастир Різдва Христового – Юрківська церква – Василівська церква – Успенський монастир. Виїзд о 7.00. Повернення – о 19.00. Пожертва 200 грн.

28 березня – до святих Рівенщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межирічі (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Пресвятої Богородиці). Виїзд о 6.30. Повернення – о 22.00. Пожертва 300 грн.

4 квітня – до святих Львова. Виїзд о 6.30. Повернення – о 23.00. Пожертва 400 грн.

11 квітня – до початків святих святинь: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни – жіночий монастир Богоявлення Господнього у Кременці – храм Пророка Іллі в Дубенському замку. Виїзд о 6.30. Повернення – о 20.00. Пожертва 270 грн.

18 квітня – до святих Києва: Печерська лавра – Феодосіївський, Введенський,

Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церква – Володимирський собор – Волинська ікона Богоматері (Національний художній музей України). Виїзд 17 квітня о 23.30. Повернення 700 грн.

10–16 травня – до святих Єгипту з поїздкою на гору Синай. Зголошуватися не пізніше ніж за два тижні.

17–23 травня – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа»): Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – бібліяна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Лідда – Кумран. Зголошуватися не пізніше ніж за два тижні. Увага: це паломництво відбудеться, якщо будуть відкриті кордони.

24–30 травня – до святих Стамбула з поїздкою на Фанар. Зголошуватися не пізніше ніж за два тижні.

31 травня – 6 червня – до святих Грузії: Тбілісі – Мцхета – Сігнахі – Бодбе – Телаві – Ахалціхе – Боржомі. Зголошуватися не пізніше ніж за тиждень.

Рестрація – не пізніше ніж за день до початку прощі (якщо не зазначено інше). Виїзд на всі богомілля – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та рестрація – у паломницькому центрі епархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (050) 812-09-79.

РОЗДУМИ

ЧОМУ СЛІД ХОДИТИ ДО ЦЕРКВИ?

Якщо кожен із нас поставити перед собою запитання, як часто відвідує храм, варіанти можуть бути дуже різні: від декількох разів на рік і до щодня. Та чи замислювалися, чому ж саме ходимо туди?

Більшість із нас напевно відповідь: люди відвідують церкву, аби слухати Писання та слідувати йому чи так ушанувати день свого святого... (Звісно, причин відвідувати храм багато більше.) До церкви ми йдемо, щоби покращити стан душі, отримати благословення та наблизитися в молитві до Бога.

Кожен свідомий християнин повинен досліджувати Біблію (а краще це робити, слухаючи підготовленого наставника – священника), практикувати духовне життя. Авжеж, ми повинні ставати частиною Церкви, щоб перебувати в навчанні Слова Божого. Проте Ісус не заповідав учити людей ходити до храму, він заповів учити людей дотримуватись Його Слова. І тому ми ходимо до церкви, де нас вчать Божого Слова.

Вагоме місце в житті людини займає спілкування зі Всевишнім та іншими християнами, це невід'ємна, ключова частина духовного зростання. Ми повинні служити Богові разом та допомагати один одному (до речі, слово «літур-

гія», тобто головна відправа, у перекладі з грецької означає «спільне служіння»).

Церква – це місце молитви. Ми зустрічаємося разом, щоб молитися і славити Бога. «І кожного дня перебували вони однодушно у храмі... І щоденно до Церкви Господь додавав тих, що спасалися» (Діян. 2:46, 47).

У домі Божому вчимося розділяти радість і переживання оточуючих, молитися за них. Одній людині, хоч би якою вона була сильною, справитися зі своїми поганими звичками, життєвими негараздами надзвичайно важко. Тож потрібно допомагати один одному. «Ми, сильні, повинні нести слабості безсилим, а не собі догоджати. Кожен із нас нехай догоджає ближньому на добро для збудування» (Рим. 15: 1–2). Це означає, що наші парафії мають бути живими, що мусимо підтримувати братерські стосунки і після відправи.

Отже, ходити до церкви як духовного осереддя потрібно і корисно, бо тут можемо стати досконалішими, втілюючи задум Бога. Будьмо справжніми, а не формальними членами Церкви Христової!

Ілона КЛИМКО

ОГОЛОШЕННЯ

«ДУХОВНА АБЕТКА» ЗМІНЮЄ ФОРМАТ

Тепер ця передача виходить у новий час і триває довше. Крім того, щотижня в суботу о 20.00 глядачі можуть почути відповіді на запитання за заявленою темою, а також на інші, що їх цікавлять.

Напередодні на епархіальних

ресурсах pravoslaviavolyni.org.ua, facebook.com/pravoslaviavolyni/ та на сторінці «12 каналу» facebook.com/vol12channel/ публікують анонс, там можна поставити запитання. Або ж за тел. +38 033 27 22 182, ел. поштою infosluzhba@ukr.net.

Перша передача цього благовістя з'явилася в листопаді 2019 року й виходила щосуботи у запису. Душпастирі відповідали на актуальні питання, розповідали, що таке віра, як вона проявляється і чи можна прожити без неї, як здобути віру невіруючій людині у світі, де багато релігій, тощо. У такому форматі випустили 62 передачі. Один із редакторів «Духовної абетки» – протоієрей Віктор Пушко.

Нагадаємо, що «Духовна абетка» – спільний проект епархіальної телестудії «Собор» та «12 каналу», яка виходить щотижнево із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла та за підтримки компанії «WEST AUTO HUB» («Вест авто хаб»).

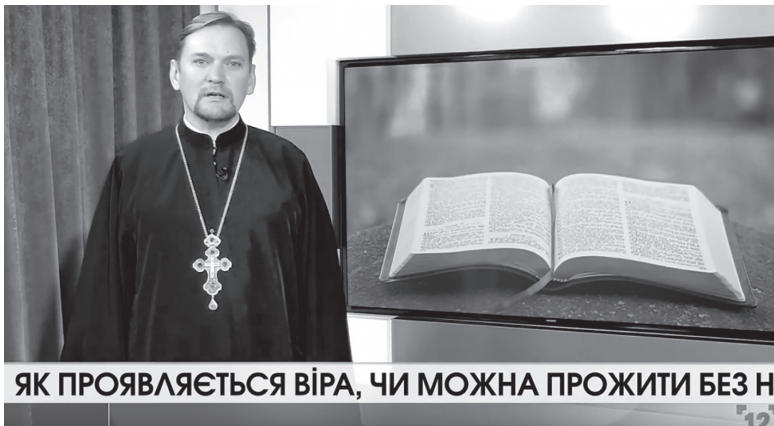
ДЕНЬ ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ ВПБА

13 березня у Волинській православної богословській академії відбудеться день відкритих дверей.

Керівництво духовного вишу запрошує всіх охочих на ознайомчі лекції. Розповідатимуть про історію, устрій, матеріально-технічну базу, навчальний, виховний та науковий процеси ВПБА. Відбудеться спілкування з викладачами і студентами.

Крім того, присутні зможуть переглянути фільм про ВПБА та побувати на екскурсії.

Початок заходу о 10 год в актовій залі академії за адресою: Луцьк, Градний узвіз, 5.

ЯК ПРОЯВЛЯЄТЬСЯ ВІРА, ЧИ МОЖНА ПРОЖИТИ БЕЗ НЕЇ?

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ – НА ВОЛИНІ	Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки). Розпорядок роботи: будні – 9.30–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.	ЧИТАЙТЕ	Передача «Духовна абетка»: субота, 20.30; повтор у неділю о 16 год., середу – о 7 год. «12 канал»	СЛУХАЙТЕ	Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).	ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ	Сайт pravoslaviavolyni.org.ua – історія, устрій епархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.
--	--	----------------	---	-----------------	--	------------------------------------	--

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

Часопис Волинської єпархії Православної Церкви України

Свідоцтво про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.
 Засновник і видавець – Управління Волинської епархії Православної церкви України (Волинська духовна консисторія)

Віддруковано у ФОП Борсук Л. П., м. Луцьк, пр. Волі, 27. Тел. (0332) 71-03-01, ел. пошта: poligrafitski_lutsk@ukr.net. Зам. № 587 Наклад 1200 пр. Передплатний індекс 91241.

РЕДАКЦІЯ
 Віталій КЛИМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Микола ВОЛОШИН (верстка)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1
volynkonsystoria@ukr.net
 Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10:00–16:00, обідня перерва – 13:00–14:00

КЕРУЮЧИЙ ЕПАРХІЄЮ
 Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ. Тел./факс (0332) 72-44-64

КАНЦЕЛЯРІЯ
 Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
 Віцеканцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ. Тел. (0332) 72-44-64

ІНФОРМАЦІЙНО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР
 Тел. (0332) 72-21-82
 Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
 Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність епархії) infosluzhba@ukr.net
 Сайт – pravoslaviavolyni.org.ua
info@pravoslaviavolyni.org.ua
 Пресслужба (співпраця зі ЗМІ) – прессекретар протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68 Pres-sluzhba@ukr.net
 Газета «Волинські епархіальні відомості». Hazeta.vyev@gmail.com

Телестудія «Собор» – гол. редактор дякон Сергій ПАНАШУК
 Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО. Тел. (095) 126-40-77. Blago@ukr.net
 Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО. Тел. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97 klyuchi@ukr.net

КАПЕЛАНСЬКА СЛУЖБА
 Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
 Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК. Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

ПЕНІТЕНЦІАРНА СЛУЖБА
 Голова – протоієрей Андрій МОВЧАНЮК. Тел. (050) 661-12-46, garasd100@gmail.com

ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР «УКРАЇНА»
 Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79
 Уповноважений епархії у справах сім'ї – протоієрей Василь КЛОЧАК. Моб. (066) 571-75-27

РОЗДУМИ

З яких традицій нам дісталось у спадок свято жінок Восьме березня, можна розглядати досить глибоко і суперечливо. Далеко не всі народи знають про цей міжнародний день (хоча є відповідне рішення ООН з 1977 р.). На початку XX ст. його започатковано для боротьби за рівноправ'я жінок у світлі марксизму. Й надалі воно проходило по всій планеті як форма діяльності лівих рухів – за виборче право для жінки, за право їх на освіту, за однакову зарплату з чоловіками... Нині, коли на Заході бере гору вже неомарксизм, у цей феміністський день усе частіше роблять наголос на іншому: на гендерній політиці, праві на аборт, праві лесбіянок на одностатевий шлюб, проти упередженого ставлення до жінок (сексизм) і таке інше.

Але це переважно там, у Європі й Америці. Ми ж називаємо жінок слабкою статтю, що вимагає захисту, – і тут же хочемо зрівняти цих чарівних осіб із чоловіками, які символізують силу й захист. Однак усе-таки в нас, іще з кінцевих десятиліть радянської епохи, Восьме березня це тільки свято привітань, поцілунків і застіль. Без ніякої ідеології.

Повною мірою «червоний» жіночий празник охопила комерціалізація. В торгових закладах невивагливі чоловіки змагаються із полиць весь товар, що має хоч якусь цінність для прекрасних дам, квітковий бізнес теж приурочено саме до цього дня. Словом, торгівля переживає жнива і збирає досить непоганий урожай.

Церква не повинна втручатися у встановлення світських празників, що утверджуються державними указами, проте свою точку зору на основі Святого Письма висловити має повне право.

Жінки в Біблії рідко називаються на ім'я: лише до восьми відсотків. Це говорить про те, що вони зазвичай не були на першому плані в суспільному житті. Ті жінки, імена яких згадуються, – незвичайні, видатні: пророчиці, героїні та цариці. А «звичайні» здебільшого непримітні. У Старому Завіті докладно розповідається історія рабині Агар (наложниці патріарха Авраама, від якої походять цілі народи), про бідну селянку Руф, яка стала далеким предком Спасителя, та ще кілька подібних винятків.

Багато вчених бачать у цьому підкріплен-

ЖІНКА ЯК СВЯТО

ня підлеглості жінок. Шлюбні закони в Біблії віддають перевагу чоловікам, як і закони спадкування. Існували суворі вимоги щодо сексуальної поведінки (перелюб вважався злочином, який вартий побиття камінням). Звісно, жінка в стародавні часи завжди перебувала під опікою чоловіка, однак пророчиця й суддя Девора, пророчиця Хульда, будучи заміжніми, піднімалися над суспільними обмеженнями. Писання містить розповіді про жінок-переможниць, які змінили хід історичних подій, але також і про тих, які не здатні впливати й на власну долю.

Насамперед не забуваймо про Жінку, Яка вособлює святе материнство, – Діву Марію. Любов, милосердя, добротність вознесли її над найвищими ангелів – херувимів і серафимів. Вона мала таку ж плоть і кров, як і всі люди, але виявилась гідною послужити нашому відкупленню. Все життя Диви Марії

було сповнене молитви, безмежної любові до Бога і покірності Його волі. Її відповідь на архангельське благовістя – «Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно з словом твоїм!» (Лк. 1:38) – зробила можливим пришествя на землю Сина Божого.

Церква святкує дні, пов'язані безпосередньо із Богоматір'ю, – Різдво Диви Марії, Благовіщення, Різдво Христове, Успіння. Проте ці празники позначено святою місією материнства, світська ж червона дата на початку березня намагається об'єднати всіх жінок.

А от у другу неділю після Великодня (цього року – 16 травня) церква вшановує жон-мироносиць, тоді ж вітає всіх християнок, наголошуючи саме на тих цінних рисах людської природи, котрі є в «слабкій статі».

Можна уявити, яка тривожна і небезпечна ситуація була біля гробу Господнього,

коли кілька жінок сміливо йшли туди, щоб, за традицією, намастити тіло Спасителя пахощами. Чоловіки, хоробрі та мужні, не наважились. А жінки навіть не думали про ризик, вони шукали гроші, щоб купити дорогої пахощі для свого Вчителя! Ми поважаємо жінок за спокійну, зважену мудрість, але в той час вони в пориві жертовності рушали чи не на погибель. Вони не думали, що біля гробу ще стоять злі римські солдати! Вони не думали, що хтось може донести владі про їхній зухвалий вчинок. І вже тільки дорогою згадали, що гріб привалено величезним каменем. Ось якраз там, біля каменя, була потрібна чоловіча сила, щоби здвигнути його.

Жінки, яких у той час явно недооцінювали і ставилися як до якогось товару чи речі, щонайбільше – істот нижчого гатунку, в потрібний Богові час виявилися більш сильними духом, аніж сильніші фізично, сміливі чоловіки. У них було більше Віри. У них було більше Надії. У них було більше Любові, ніж у всіх інших, хто в той час перебував біля Спасителя.

Ось чому свято Жінок-мироносиць є глибинно виправданим празником жіноцтва, яке об'єднує мудрість, мужність, поміркованість і силу духу прекрасної половини людства. Притому жінки несуть у світ не тільки ці якості. Вони прикрашають будні всіма барвами свята, возвеличують світлими почуттями, надихають на благородні справи. І якщо говорити про причетність жіноцтва до весняного календаря, то пора року тут аж ніяк не виправдовує акцент чоловічої уваги. Незважаючи на замітливі, дощі, спеку і жовтий падолист, завдяки жінкам у світі, з Божого благословення, панує вічна весна.

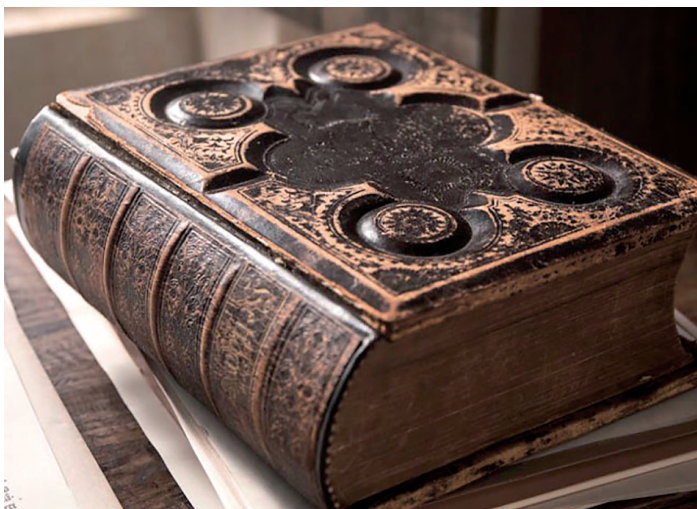
Шанувати дівчаток, наречених, жінок, матерів, бабусь ми повинні щоденно, адже на таких засадах стоїть цивілізоване суспільство. Так ми тонше відчуваємо красу, жінки зобов'язують чоловіків до мужності та благородних поривань. Як мовиться, жінка без квітів не пропаде, але чоловік без жінки – легко. Дві статі є половинками однієї людської природи. І, між іншим, саме з цієї причини переважній більшості людей потрібно мати пару. Чоловіки своїми особливостями доповнюють жінок, а жінки додають чоловікам того, чого в них від природи так небагато.

Віталій КЛИМЧУК

ХУДОЖНЄ СЛОВО

КНИГА СВЯЩЕННИКА

Панотець переписав на прекрасному пергаменті, який коштував вісімнадцять золотих монет, увесь Старий і Новий Заповіт. Якось один брат прийшов до нього і, побачивши книгу, тайкома забрав її. Того самого дня отець захотів почитати книгу. Глядь – вона зникла, тож зрозумів, що її «взяв» той відвідувач. Але не послав спитати його, остереігаючись, аби брат не додав до гріха крадіжки ще й брехню.

Тим часом злодій вирушив у сусіднє місто, щоб продати книгу, і попросив за неї шістнадцять золотих монет. Покупець сказав йому:

– Залиш у мене книгу, щоб я міг дізнатися, чи коштує вона таких грошей.

Він приніс фоліант тому ж священникові, в якого її вкрали, зі словами:

– Отче, поглянь на цю книгу і скажи мені, чи можу я, на твою думку, придбати її за шіст-

надцять золотих монет. Чи варта вона таких грошей?

Священник відповів:

– Авжеж, це добра книга. Вона варта цих грошей.

Покупець вирушив до того брата і сказав йому:

– Ось твої гроші. Я показав її тому і тому священникові. Каже, що вона чудова і варта не менше шістнадцяти золотих монет.

Злодій запитав:

– Це все, що він сказав тобі? Чи не додав ще чогось?

– Ні, – відповів покупець, – жодного слова.

– Добре, – сказав брат, – але я роздумав. Я вже не хочу продавати цю книгу.

Він поспішив до панотця і з плачем почав благати забрати назад свою книгу.

Священник відмовився зі словами:

– Іди з миром, брате, я дарую її тобі.

Але той відповів:

– Якщо ти не візьмеш, то я не матиму більше спокою.

Діючи з мудрістю, любов'ю і молитвою, ми не тільки зможемо повернути вкрадене, а й допоможемо іншим людям уникнути інших гріхів і навіть розкаятися у злі, яке вони скоїли. «Бо печаль заради Бога породжує незмінне покаєння на спасіння, а печаль мирська викликає смерть» (2 Кор. 7:10).

НАЙКРАЩИЙ КАМІНЧИК

На березі моря бавився хлопчик. Він піднімав і кидав камінці в море. Час від часу, перш ніж кинути камінці в пінисті хвилі, він пильно їх розглядав. І деякі відкладав у торбинку. Як згодом з'ясувалося, робив це, щоб показати їх своїй матері.

Удома він витягував камінчик за камінчиком і захоплено показував свої знахідки. Наприкінці витягнув останній і сказав:

– Це мій улюблений камінець. Він мені сподобався найбільше. Такий зелений і гладенький!

Мама усміхнулася і відповіла:

– Він дійсно гарний, але це не камінь. Це шматок скла.

– Не камінь? – здивувався син. Його пальчики ковзали по гладенькій поверхні. – Ні! Не може бути! Скло гостре. Я порізав би пальці, якби доторкнувся до нього.

Тоді мама пояснила, що маленькі камінці також колись були гострими, та коли хвилі

колихали їх, вони терлися одне об одне і так постирали свої гострі краї. Шматок гострого скла потрапив між камінці й вони також відшліфували його.

Хлопчик стиснув свій камінчик і вигукнув:

– Це добре, що він попав між тих камінців. Він тепер не тільки гарний, а й не гострий. Він найкращий!

За кілька тижнів хлопчик пішов до школи. До класу потрапили різні діти: кожне зі своїм характером, звичками,

смаками. Минув час і син сказав, що не хоче йти до школи, бо там є бешкетники, і між ними виникають суперечки.

Мама пішла до його кімнати і щось звідти принесла. Сіла і зазирнула йому в очі:

– Синку, ти пам'ятаєш море?

Далі показала йому «камінь» і нагадала історію про те, як стираються гострі краї. Синок сильно обійняв маму і хотів ще щось сказати, але жодного слова чути не було. Він мовчки взяв свого наплічника, витер сльози і міцно стиснув щось у руках.

Ми не завжди помічаємо гострі краї своєї вдачі. І тільки після зустрічей з іншими сховане стає явним. Приходить час спільного життя – і нас починають шліфувати долі тих, хто поряд. «Служіть один одному, кожен тим даром, який прийняв, як добрі домоправителі різноманітної благодаті Божої» (1 Пет. 4:10).